

Arrest

nr. 125 841 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. DE COCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 juni 2010 een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C). Op 9 juli 2010 wordt verzoeker de afgifte van het gevraagde visum geweigerd. Verzoeker is vervolgens in het bezit van een visum type C verleend door Spanje, de Europese Unie binnengekomen.

1.2. Op 23 mei 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 4 juni 2013 wordt deze

aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 27 mei 2013 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af samen met zijn partner van Belgische nationaliteit.

1.4. Op 4 juni 2013 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgisch onderdaan, met name in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

1.5. Op 14 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 19 november 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.06.2013 werd ingediend door:

Naam: A

Voorna(a)m(en): H

Nationaliteit: Marokko

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- reisreserveringen: er werden reserveringen voorgelegd waarop enkel de naam van de Belgische referentiepersoon vermeld staat. Er blijkt nergens uit dat betrokkenen elkaar in de respectievelijke periodes ontmoet zouden hebben;

- verklaringen op eer: verklaringen op eer worden niet aanvaard aangezien de authenticiteit en waarachtigheid ervan niet nagegaan kan worden.

- foto's: zowel de foto's waarop geen data staat, als degene waar er zelf een data op geschreven werd, worden niet aanvaard aangezien de feitelijke en waarachtigheid ervan niet nagegaan kan worden.

- mailverkeer: uit het mailverkeer tussen betrokkenen blijkt dat er geen sprake is van een affectieve relatie. Geciteerd uit het mailverkeer:

Belgische referentiepersoon: " Tu peux aussi venir habiter dans la première partie de la maison, si tu trouve une fille en Belgique par exemple" p.64 stukken van betrokkene, overgemaakt aan onze dienst dd. 02.09.2013.

Betrokkene: "J'ai beaucoup de problèmes avec mon future femme."p.71 stukken van betrokkene, overgemaakt aan onze dienst dd. 02.09.2013.

Hieruit blijkt dat er geen sprake is van een affectieve en relationele band tussen betrokkenen, maar eerder een zakelijke afspraak.

Gelet op het voorgaande, werd er niet voldaan aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: Art. 7, §1, 2° W. 15.12.1980 legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert zeven middelen aan tegen de bestreden beslissing. In de eerste vier middelen voert verzoeker in het bijzonder de schending aan van artikel 40bis, § 2, 2° en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Deze opgeworpen schendingen worden in de eerste vier middelen als volgt toegelicht:

“2.3.1 Eerste middel

Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en - ermee samenhangend - schending van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Tevens inbreuk op de beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur, zoals o.a. het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing stelt :

(geciteerd) :

" Betrokkene legt volgende bewijzen voor :

-verklaringen op eer : verklaringen op eer worden niet aanvaard aangezien de authenticiteit en waarachtigheid ervan niet nagegaan kan worden .

(Einde Citaat)

Verzoeker stelt in dit verband :

Terwijl overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 gesteld is dat "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed"

En dat overeenkomstig artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 gesteld is dat "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Verzoeker merkt op dat in de motiveringen van de beslissing gesteld wordt :

" -verklaringen op eer : verklaringen op eer worden niet aanvaard aangezien de authenticiteit en waarachtigheid ervan niet nagegaan kan worden . "

Nochtans, in de totale tekst van het ingediende dossier op 02.09.2013 wordt volstrekt nergens door verzoeker de terminologie van "een verklaring op eer" gehanteerd.

Het komt verzoeker weinig ernstig over dat iets geweigerd wordt dat zelfs niet eens voorkomt in het dossier dat door hem op 02.09.2013 ingediend werd.

De bestreden beslissing bevat aldus een motivering die feitelijk onjuist is .

Een onjuiste motivering is niet afdoend en dient verworpen te worden.

De onjuiste motivering tast de bestreden beslissing aan, doordat de bij dit eerste middel gestelde artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en artikel 3 van de wet van 29.07.1991, alsook de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, niet gerespecteerd werden.

Tevens begaat de overheid hierdoor een inbreuk op de beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur, zoals o.a. het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat het middel bijgevolg ernstig is .

2.3.2 Tweede middel

Er is een schending van artikel 40bis , §2, 2e a , tweede lid van de Vreemdelingenwet .

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden stelt: (geciteerd) :

" Betrokkene legt volgende bewijzen voor :

- mailverkeer : uit het mailverkeer tussen betrokkenen blijkt dat er geen sprake is van een affectieve relatie. Geciteerd uit het mailverkeer :

Belgische referentiepersoon "Tu peux aussi venir habiter dans la première partie de la maison . si tu trouve une fille en Belgique par exemple." p.64 stukken van betrokkene, overgemaakt aan onze dienst dd 02.09.2013

Betrokkene : "J'ai beaucoup de problèmes avec mon future femme/" p.71 stukken van betrokkene, overgemaakt aan onze dienst dd 02.09.2013

Hieruit blijkt dat er geen sprake is van een affectieve en relationele band tussen betrokkenen , maar eerder een zakelijke afspraak . " (Einde citaat.)

Verzoeker stelt in dit verband :

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid stelt hiermede dat " er werd niet voldaan aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis , §2, 2e van de wet van 15.12.1980."

De bepaling waarop verzoeker zich baseerde was het tweede critérium (in artikel 40bis , §2, tweede lid, 2e a van de Vreemdelingenwet) welke stelt dat de duurzame relatie aangetoond wordt, doordat de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar drie maal ontmoet hebben gedurende tenminste 45 dagen.

Deze bepaling spreekt overduidelijk dat de partners moeten bewijzen dat zij elkaar sedert tenminste twee jaar kennen, en niet dat zij gedurende deze termijn nooit mogen spreken of fantaseren over een mogelijke toekomstige band tussen verzoeker en een vrouw (een andere persoon).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft bijgevolg de wettelijke voorwaarden uitgebreid door te stellen dat de partners gedurende deze termijn geen contacten mogen hebben met een andere persoon. Er is zelfs meer : verzoeker en zijn partner mogen niet eens nadenken over de mogelijkheid van contacten te hebben met een andere persoon. Kennelijk volstaat zulks in ogen

van de gemachtigde om te besluiten dat er geen sprake is van een affectieve en relationele band tussen betrokkenen .

Er wordt verwezen naar een citaat uit een email , dat duidelijk voorwaardelijk gesteld is : "... si tu trouve une fille en Belgique par exemple.". De woorden "si " en " par exemple w hebben overduidelijk betrekking op het nadenken over een mogelijkheid.

Deze tekst in de motivering van de gemachtigde werd dan ook nog eens onttrokken op onwettige wijze en met een kunstgreep aan zwart gemaakte tekst in een email afgeprint op pag 64 van het dossier van verzoeker.

Verzoeker stelt : het vereiste bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de partnerrelatie tussen verzoeker en zijn partner zit vervat in een grote hoeveelheid bewijsmateriaal die in het dossier aangeleverd wordt.

Er wordt hier tevens opgemerkt en aangeklaagd dat de door verweerder geciteerde teksten uit de emails onttrokken zijn aan overduidelijk zwart gemaakte passages in die emails. Dit zijn teksten in de emails waarover verzoeker nadrukkelijk stelde op pag 46 in zijn dossier dat die passages door hem gezwart werden om privacy-redenen. Het gebruiken van - middels een kunstgreep- onttrokken zwart gemaakte passages is op zich strijdig met de wetten (zie vijfde middel) .

Maar zelfs indien deze passages in acht genomen zouden worden (wat dus niet mag en niet kan wegens het privacy-bezwaar dat verzoeker daaromtrent stelde in zijn dossier gezinshereniging), ook dan nog is er geen enkele strijdigheid daardoor in het dossier van verzoeker t.o.v. het gestelde in artikel 40bis §2, 2e a tweede lid van de Vreemdelingenwet

Dergelijke interpretatie van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan niet aanvaard worden en is in strijd met de wettelijke bepalingen ter zake.

De wet spreekt overduidelijk dat de stabiele en duurzame relatie wordt aangetoond doordat de partners de bewijzen leveren dat zij elkaar gedurende ten minste twee jaren kennen.

Niet meer en niet minder.

Het "kennen" van iemand, impliceert hoegenaamd niet dat men gedurende de periode van dat "kennen" geen contacten zou mogen hebben met een andere persoon; het impliceert al evenmin dat men gedurende die periode niet zou kunnen nadenken over de mogelijkheid om contacten te hebben met een andere persoon.

Wat zich gerealiseerd heeft is het volgende : verzoeker en zijn partner zijn door die stabiele en duurzame partnerrelatie overgegaan tot het vastleggen van hun hechte wederzijdse band in de juridische vorm van hun notarieel samenlevingscontract dd 7 mei 2013 en kort daarna werd de verklaring van wettelijke samenwoning dd 27 mei 2013 afgelegd te Lokeren.

Er wordt hier ook opgemerkt en aangeklaagd dat door verweerder geen gebruik werd gemaakt van bepaalde teksten uit de emails die goed leesbaar zijn, en die niet zwart gemaakt werden.

Verzoeker doelt dan onder meer op de duidelijk leesbare woorden , waarvan er hieronder enkele aangehaald worden :

op pag 47 : w je t envoi mon amour gros bisou" , (email 1, mail door verzoeker) op pag 48 : "salut mon amour" , (email 2,bovenaan aan, mail door partner van verzoeker)

op pag 61 : "salut mon bouloukn" , (email 15, bovenaan, mail door verzoeker) op pag 63 : " salut mon ami" . (email 18, door verzoeker)

op pag 70 : "je dois te voir une fois, tu peux venir chez moi une semaine, un mois, deux mois, pour le reste de ta vie : on verra . Bisous ! ! !" . (email 25, door verzoeker)

Er zijn aldus bewijzen voorhanden in het dossier van talloze uitdrukkingen die de affectieve band tussen verzoeker en zijn partner duidelijk aantonen.

Zoals hoger bewezen in het tweede middel, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de wettelijke voorwaarden uitgebreid door eigenlijk te stellen dat de partners gedurende deze termijn geen contacten mogen hebben met een andere persoon, of zelfs : nadenken over de mogelijkheid van contacten te hebben met een andere persoon.

Maar bovendien heeft de gezegde gemachtigde de zeer duidelijke bewijzen genegeerd, bewijzen van de affectieve relatie tussen verzoeker en zijn partner, zoals die in ongezwarte passages in de emails te lezen staan. Er is dus ook sprake van een niet te rechtvaardigen selectiviteit die gehanteerd wordt bij de keuze van de teksten die uit de emails aangehaald worden door verweerder, om de uitbreiding van de wettelijke voorwaarden geforceerd te bewijzen.

Verzoeker stelt dat er geen objectief onderzoek gevoerd werd en dat er sprake is van een zeer duidelijke vooringenomenheid bij de feitenvinding door de gemachtigde, de verweerder.

Dat het middel bijgevolg ernstig is .

2.3.3 Derde middel

Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en - ermee samenhangend - schending van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de wet van 29 juli 1991, alsook de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Tevens inbreuk op de beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur, zoals o.a. het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing stelt : geciteerd :

Betrokkene legt volgende bewijzen voor :

- reisreserveringen : er werden reserveringen voorgelegd waarop enkel de naam van de Belgische referentiepersoon vermeld staat . Er blijkt nergens uit dat betrokkenen elkaar in de respectievelijke périodes ontmoet zouden hebben ;

.... " (Einde citaat, de cursivering en onderlijning van het woord "nergens" hierboven is door verzoeker aangebracht)

Verzoeker stelt in dit verband :

Terwijl overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 gesteld is dat "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed"

En dat overeenkomstig artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 gesteld is dat "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Verzoeker merkt op dat in de motiveringen van de beslissing foutievelijk gesteld wordt :

"reisreserveringen : er werden reserveringen voorgelegd waarop enkel de naam van de Belgische referentiepersoon vermeld staat . Er blijkt nergens uit dat betrokkenen elkaar in de respectievelijke périodes ontmoet zouden hebben

De onderlijning en cursivering van de foutieve term "nergens" in de tekst hierboven is door verzoeker gedaan.

Verzoeker stelt vast : door verweerder wordt kennelijk rekening gehouden met de inhoud van datgene wat in de emails staat. Verweerder citeert zelfs teksten die zwart doorstreept werden nadat verzoeker daarvan stelde dat die teksten onder zijn privacy ressorteren en dat ze niet relevant zijn voor het dossier.

Er wordt ook hier weer zeer duidelijk bijzonder selectief te werk gegaan door verweerder om enkel een paar - overigens in de casus betekenisloze - citaten aan te halen uit de vele bezorgde emails (zie ook vijfde middel) .

Er is een zeer duidelijk leesbare - niet zwart gemaakte - verwijzing in de emails terug te vinden naar de ontmoeting van verzoeker en zijn actuele partner P.V.D., gedurende de twee eerste périodes te Marokko :

"parce que la 2ieme semaine tout allait bien zie pagina 53 van het dossier.

Met "la 2ieme semaine " is overduidelijk bedoeld : de tweede keer dat er een ontmoeting geweest is van acht dagen . Dat is dus in juni 2011 geweest , te weten vanaf 5 juni t.e.m. 12 juni 2011. In de mail worden die acht dagen benoemd als "een week". Verzoeker stelt : deze samenhang van de email en de foto's en de reisbewijzen van Paul Van Damme vormen een afdoend bewijs van deze eerste twee genoemde ontmoetingsperiodes van acht dagen. Eraan twifelen is onredelijk .

Aldus kan vastgesteld worden, in het aangeboden dossier op 29 2013 dat de hoger onderlijnde en gecursiveerde term "nergens" in de tekst van verweerder foutief is.

Het dossier bewijst dat .

Het dient ook opgemerkt dat de luchthaven van Oujda in Marokko, waarnaar telkens gereisd werd, de dichtstbijzijnde luchthaven is t.o.v. Berkane, het adres waarop verzoeker steeds verbleven heeft toen hij in Marokko was (ouderlijke woning). De afstand Oujda - Berkane bedraagt slechts 45 km in vogelvlucht, en langs de weg is het zowat 60 km tot aan het huis waar H.A. woont.

Met de auto is het een uur rijden van Berkane naar het vliegveld Oujda.

In alle drie de périodes van bezoek door P.V.D. te Marokko heeft H.A. telkens een auto gehuurd. De huurauto's staan vaak op de foto's in het dossier. In mei en juni 2011 is het dezelfde auto geweest die gehuurd werd, en in oktober 2011 was het een andere auto dan die van de eerste twee weken.

Uiteraard staat enkel de naam van P.V.D. op die reisreserveringen, vermits verzoeker H.A. verbleef te Berkane, op de momenten van aankomst van P.V.D. en van zijn vertrek vanaf Oujda.

Wanneer verweerder stelt : "Er blijkt nergens uit dat betrokkenen elkaar in de respectievelijk périodes ontmoet zouden hebben y" dan is-dat een foute feitenvinding in het aangereikte bewijsmateriaal.

Verder dient hier aangemerkt te worden dat de bewijzen van de ontmoeting gedurende de reis in oktober 2011 eveneens aanwezig zijn in het ingediende dossier. Door de "verarming" van de foto's die dienden afgeprint te worden om daarna te kunnen doorgefaxt worden, zijn relevante details die in de oorspronkelijke elektronische hoge resolutie foto's zichtbaar zijn , nog amper te onderscheiden.

Maar dat ligt dus louter aan de totaal on-moderne wijze waarop die foto's dienden bezorgd te worden, en het is niet te wijten aan een gebrek aan zorg waarmee verzoeker zijn dossier heeft samengesteld. Het tegendeel is waar.

Bovendien is het zo dat de digitale hoge resolutie foto's die hier nu toegevoegd worden op bijlage 1, genaamd "cd 1", reeds in het bezit waren bij de Dienst Vreemdelingenzaken op het moment van het indienen van dossier gezinshereniging door verzoeker op 29 8 2013.

Dat staat woordelijk aangegeven op pag 8, bovenaan :

" Volledigheidshalve wordt hier ook verwezen naar een procedure 9bis dewelke tevens bij de DVZ aanwezig is. In die procedure zijn de foto's mogelijks duidelijker terug te vinden in jpg-formaat. "

Hiermee wou verzoeker remediëren aan de kwaliteitsverlagende werkwijze die hem opgedrongen werd door de gemeente Lokeren bij het indienen van het dossier gezinshereniging op 02.09.2013. Waarbij dus de cd die hier nu toegevoegd is als cdl niet kon meegestuurd worden met het dossier dat verzoeker wou afgeven op de gemeente Lokeren op 29.08.2013.

Verzoeker heeft met grote zorg gehandeld tijdens het samenstellen van het dossier. Indien bij het onderzoek van het dossier gezinshereniging de reeds aanwezige foto-cd (uit het eerdere dossier 9bis) bekeken was, dan zou duidelijk geweest zijn dat de bewering van verweerder "Er blijkt nergens uit dat betrokkenen elkaar in de respectievelijke periodes ontmoet zouden hebben volstrekt niet met de aangeleverde bewijzen strookt.

Ook bij dit derde middel geldt hetzelfde als bij het eerste middel : de bestreden beslissing bevat een motivering die bewezen en bewijsbaar feitelijk onjuist is.

Een onjuiste motivering is niet afdoend en dient verworpen te worden.

Tevens begaat de overheid hierdoor een inbreuk op de beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur, zoals o.a. het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.3.4 Vierde middel

Ook in een ander gevonden motief van de bestreden beslissing is er een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en - ermee samenhangend - schending van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de wet van 29 juli 1991, alsook de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Tevens inbreuk op de beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur, zoals o.a. het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing stelt : geciteerd :

"Betrokkene legt volgende bewijzen voor :

-foto's : zowel de foto's waarop geen data staat, als degene waar er zelf een data op geschreven werd, worden niet aanvaard aangezien de feitelijkheid en waarachtigheid ervan niet nagegaan kan worden.

.... " (Einde citaat)

Verzoeker stelt in dit verband :

Verzoeker verwijst hier naar hetgeen hogerop werd verklaard onder het punt "Uiteenzetting van de feiten", meer bepaald naar de onmogelijkheid om anno 2013 een cd met elektronische foto's erop te kunnen bezorgen bij de eerste en door Lokeren geweigerde indiening van zijn dossier op 29 8 2013.

De motivering van de verweerder is in feite onjuist geformuleerd, want feitelijk is het zo dat elektronische foto's niet aanvaard werden om ingediend te worden bij afgifte van het dossier te Lokeren. Het is algemeen bekend : er wordt heden ten dage nog slechts een zeer miniem percentage foto's aangemaakt in andere vorm dan een elektronische vorm. De filmrol en het afprinten daarvan is omzeggens totaal verdwenen.

Het weigeren om de elektronische vorm van foto's aan te nemen als bewijs, is niet enkel een anachronisme, er is meer : het belet de verzoeker ook om met alle wettelijke middelen de bewijzen te leveren die hij wenst in te dienen in zijn dossier.

De fotocd (identiek als de actuele bijlage 1) die verzoeker op 29 8 2013 wenste te bezorgen, kon door hem zelfs niet eens afgegeven worden. Bewijsmateriaal van de verzoeker werd aldus geweigerd. Verzoeker stelt dat er onmogelijk een wettelijke basis bestaat om dat bewijsmateriaal te weigeren. Verzoeker werd geschaad in zijn rechten door de gevolgde werkwijze.

Verzoeker verwijst ook naar hetgeen onder het derde middel gesteld werd.

Ook bij dit vierde middel geldt aldus : de bestreden beslissing bevat in het deel van de motivering dat hier nu geciteerd wordt bij dit vierde middel, een motivering die bewezen en bewijsbaar feitelijk onjuist is. Een onjuiste motivering is niet afdoend en dient verworpen te worden.

Tevens begaat de overheid hierdoor een inbreuk op de beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur, zoals o.a. het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, van artikelen 22 en 29 van de Grondwet. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Er is een schending van bepalingen in de Wet tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, de wet van 8 december 1992. Hierna in de tekst ook afgekort als WVP, wet van privacy.

Er is tevens een schending van artikel 22 van de Grondwet.

Er is tevens een schending van het briefgeheim, artikel 29 van de Grondwet.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing stelt : geciteerd :

"-mailverkeer : uit het mailverkeer tussen betrokkenen blijkt dat er geen sprake is van een affectieve relatie. Geciteerd uit het mailverkeer :

Belgische referentiepersoon "Tu peux aussi venir habiter dans la première partie de la maison, si tu trouve une fille en Belgique par exemple." p.64 stukken van betrokkene, overgemaakt aan onze dienst dd 02.09.2013

Betrokkene : "J'ai beaucoup de problèmes avec mon future femme." p.71 stukken van betrokkene, overgemaakt aan onze dienst dd 02.09.2013

Hieruit blijkt dat er geen sprake is van een affectieve en relationele band tussen betrokkenen. maar eerder een zakelijke afspraak. " (Einde citaat)

Verzoeker stelt in dit verband :

Op de pag 46 van het dossier van verzoeker staat duidelijk vermeld : " In de mails zijn enkele - voor het dossier overigens irrelevante - passages gezwart, om privacy- redenen. "

Het inroepen door verzoeker van privacy-redenen i.v.m. de gezwarte passages in de bezorgde emails is zeer duidelijk een weigering van toestemming van betrokkene om de betrokken persoonsgegevens te verwerken.

De zin "Tu peux aussi venir habiter dans la première partie de la maison. si tu trouve une fille en Belgique par exemple." die door de verweerder geciteerd wordt is inderdaad afkomstig van de pagina 64 van het dossier van verzoeker. Echter : het is afkomstig uit een zeer duidelijk gezwarte passage, die met één of andere optische kunstgreep toch gelezen werd. Het lezen en citeren, het verwerken dus van dat gegeven is verboden. Op pag 46 heeft verzoeker uitdrukkelijk gesteld dat hij privacy-redenen inroept ivm deze gezwarte passages.

Hetzelfde geldt voor de zin "J'ai beaucoup de problèmes avec mon future femme. " die door de verweerder geciteerd wordt is inderdaad afkomstig van de pagina 71 van het dossier van verzoeker. Ook hier geldt : de zin is onttrokken aan een zeer duidelijk gezwarte passage (de tweede brede zware streep bovenaan dat blad 71). Ook hier werd die passage gelezen met behulp van één of andere optische kunstgreep. Het lezen en citeren, het verwerken dus van dat gegeven is verboden. Op pag 46 heeft verzoeker uitdrukkelijk gesteld dat hij privacy-redenen inroept ivm deze gezwarte passages.

Er is sprake van een duidelijke schending van Art 5 a) van de WVP, doordat de verweerder de zwart gemaakte passages toch verwerkt heeft in de gehanteerde motivering, en dat daarbij ingegaan wordt tegen de weigering van toestemming van verzoeker H.A. om deze betrokken persoonsgegevens te verwerken.

Verzoeker heeft de afprint van de mails bezorgd, tesamen met een overzichtstabel in excel-tabel (pag 45) in het dossier van 02.09.2013.

Het email-verkeer vormt een duidelijk bewijs van de regelmatige contacten tussen verzoeker en zijn partner.

Betrokkene, verzoeker H.A. heeft zeer duidelijk gesteld door de zwartmaking en door het geformuleerde voorbehoud op pag 46 van het dossier dd 02.09.2013, dat hij geen toestemming verleent om die persoonsgegevens te verwerken,

die kennelijk door verweerder toch onttrokken werden aan de gezwarte passages.

Het negeren van die weigering door verweerder vormt bovendien een grove schending van de bepalingen van de WVP en van de Grondwet.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoeker voert in een zesde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) wat als volgt wordt toegelicht:

"Schending van artikel 8 E.V.R.M.

Doordat verzoeker door de uitwijzing zal worden weggerukt van zijn familie, o.a. zijn wettelijk samenwonende partner P.v.D., wat een inbreuk op artikel 8 E.V.R.M. impliceert.

Artikel 8 E.V.R.M. houdt immers het volgende in:

"§1 Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

§2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

De bestreden beslissing waarbij aan verzoeker een verder verblijfsrecht wordt toegekend met uitwijzingsbevel houdt dan ook tevens een schending in van artikel 8 E.V.R.M.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In een zevende en laatste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Schending van de beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur, zoals o.a. de materiële en formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Doordat in de akte van kennisgeving (verso) wordt vermeld dat hierbij kennis werd gegeven van de beslissing van w03.09.2013" tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met een bevel om het grondgebied te verlaten, ten laatste op 01.01.2014, terwijl er geen beslissing dd. 03.09.2013 was gevoegd, doch enkel een beslissing dd. 14.11.2013.

Minstens is hiermee onduidelijkheid en verwarring geschept.

Het is voor verzoeker geenszins duidelijk wat de beslissing van "03.09.2013" inhield, waarop deze gebaseerd is, hoe deze gemotiveerd is, laat staan dat verzoeker hiervan zou in kennis gesteld zijn zoals wordt beweerd.

Dit houdt in ieder geval een schending in van de beginselen van behoorlijk en zorgvuldig bestuur, zoals o.a. de materiële en formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Gezien hun onderlinge samenhang, worden deze zeven middelen samen behandeld en besproken.

2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt. Hierbij moet worden toegevoegd dat verzoeker artikel 40bis, § 2, 2°, a van de vreemdelingenwet tevens geschonden acht.

2.3. Artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"

Artikel 40ter, 2de lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

Uit lezing van artikel 40bis, § 2, 2de lid juncto artikel 40ter, 2de lid van de vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de partners moeten een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting.

2.4. In casu wordt de aanvraag van de verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner zodat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.5. De Raad herinnert er aan dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

In casu werd door de gemachtigde besloten dat een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar tussen verzoeker en zijn partner, zoals vereist door de vreemdelingenwet, niet werd aangetoond.

2.6. Dit besluit wordt door verzoeker betwist: meer bepaald betwist verzoeker de beoordeling die de gemachtigde maakte van de verschillende bewijsstukken die in het kader van de aanvraag gezinshereniging werden voorgelegd.

2.6.1. Verzoeker stelt dat er sprake is van een feitelijke onjuiste motivering omdat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van “*verklaringen op eer*” terwijl hij in zijn aanvraag nergens deze terminologie hanteerde. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad een aantal verklaringen voorlegde. Hoewel deze verklaringen nergens in de aanvraag worden benoemd als ‘*verklaringen op eer*’ kan het gegeven dat deze verklaringen op die wijze in de bestreden beslissing worden benoemd op zich geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Verzoeker weerlegt hiermee immers niet op concrete wijze de beoordeling van deze verklaringen door de gemachtigde. Verzoeker ontkent niet dat de verklaringen werden opgesteld op aanvraag en derhalve een gesolliciteerd karakter hebben. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, bij gebrek aan een reglementaire bepaling omtrent verklaringen, oordeelt dat de neergelegde verklaringen niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs omdat ze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

2.6.2. Vervolgens stelt verzoeker dat de gemachtigde de wettelijke voorwaarden onder artikel 40bis, § 2, 2° a) van de vreemdelingenwet uitbreidt. Hij verwijst met name naar de beoordeling door de gemachtigde van het mailverkeer dat in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging, vermeld in punt 1.4, werd voorgelegd. De gemachtigde motiveerde hieromtrent als volgt:

“mailverkeer: uit het mailverkeer tussen betrokkenen blijkt dat er geen sprake is van een affectieve relatie. Geciteerd uit het mailverkeer:

Belgische referentiepersoon: " Tu peux aussi venir habiter dans la première partie de la maison, si tu trouve une fille en Belgique par exemple" p.64 stukken van betrokkene, overgemaakt aan onze dienst dd. 02.09.2013.

Betrokkene: "J'ai beaucoup de problèmes avec mon future femme."p.71 stukken van betrokkene, overgemaakt aan onze dienst dd. 02.09.2013.

Hieruit blijkt dat er geen sprake is van een affectieve en relationele band tussen betrokkenen. maar eerder een zakelijke afspraak."

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt in de bestreden beslissing niet gesteld dat verzoeker en zijn partner geen contacten mogen hebben met andere personen, noch dat zij niet mogen nadenken over de mogelijkheid van zulke contacten. Verzoeker ontkent het bestaan van de in de bestreden beslissing opgenomen citaten niet. Het gegeven dat in de mails ook uitdrukkingen in meer affectieve zin voorkomen, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde, binnen het kader van artikel 40bis, § 2, 2°, a van de vreemdelingenwet en zijn ruime appreciatiebevoegdheid, het duurzaam en stabiel karakter van de voorgehouden relatie in twijfel mag trekken wanneer in de voorgelegde mails duidelijk wordt gesproken over de mogelijkheid om een meisje in België te vinden en over grote problemen met een toekomstige vrouw. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde uit dit geciteerde mailverkeer besluit dat er geen sprake is van een affectieve en relationele band tussen verzoeker en zijn partner.

Verzoeker meent dat zijn recht op privacy werd geschonden omdat, hoewel de geciteerde passages zwart werden gemaakt, ze toch werden gelezen en aangewend in de bestreden beslissing. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 29 van de Grondwet, inzake het briefgeheim, wijst de Raad erop dat de Grondwet alleen het geheim van de aan de post toevertrouwde brieven waarborgt. Het gebruik van de brief, na ontvangst door de geadresseerde, valt niet onder deze grondwettelijke regel, quod in

casu (Cass. 26 april 2012 AR P.12.0641.F). Daarenboven oordeelde het Arbitragehof als volgt: *“Hoewel het briefgeheim ten tijde van aanneming van de Grondwet nog als absoluut kon worden opgevat, kunnen, om de draagwijdte ervan te bepalen, andere grondwetsbepalingen alsmede internationale verdragen thans niet buiten beschouwing worden gelaten. De artikelen 15 en 22 van de Grondwet, die respectievelijk de onschendbaarheid van de woning en het recht op eerbiediging van het privé- en het gezinsleven waarborgen, zijn verbonden met artikel 29 en gaan uit van dezelfde wil van de Grondwetgever om het individu in zijn privé-sfeer te beschermen teneinde zijn ontwikkeling en ontplooiing mogelijk te maken. Ofschoon artikel 29 G.W. expliciet in geen enkele beperking van het erin verankerde grondrecht voorziet, kan een dergelijke beperking echter worden verantwoord indien ze noodzakelijk is om andere grondrechten te waarborgen.”* (Arbitragehof 21 december 2004, nr. 202/2004). Ook uit de tekst van artikel 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven niet absoluut is, maar beperkt kan worden in gevallen en onder voorwaarden door de wet bepaald. De toepassing van de vreemdelingenwet in dit geval, volstaat op zich dus niet om een schending van de artikelen 22 en 29 van de Grondwet vast te stellen.

Verzoeker verwijst naar artikel 5 a) van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (zgn. privacywet) en stelt dat werd ingegaan tegen zijn uitdrukkelijke weigering om geen toestemming te verlenen om de zwartgemaakte passages te verwerken. De Raad wijst er evenwel op dat volgens artikel 5, e) en f), van de privacywet persoonsgegevens verwerkt mogen worden *“wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de vervulling van een taak van openbaar belang of die deel uitmaakt van de uitoefening van het openbaar gezag, die is opgedragen aan de verantwoordelijke voor de verwerking of aan de derde aan wie de gegevens worden verstrekt”* of *“wanneer de verwerking noodzakelijk is voor de behartiging van het gerechtvaardigde belang van de verantwoordelijke voor de verwerking of van de derde aan wie de gegevens worden verstrekt, mits het belang of de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene die aanspraak maakt op bescherming uit hoofde van deze wet, niet zwaarder doorweegt.”*

Vooropgesteld dat de lezing en de beoordeling door de gemachtigde van de zwartgemaakte passages als een verwerking van persoonsgegevens in de zin van de privacywet zou moeten worden beschouwd, kunnen dergelijke lezing en beoordeling alleszins op grond van het voormeld artikel 22 van de Grondwet en artikel 5, f), van de privacywet verantwoord worden. In redelijkheid kan immers niet aangenomen worden dat de bescherming van de private levenssfeer van verzoeker in casu zwaarder doorweegt dan het belang dat de Belgische staat heeft bij het uitoefenen van zijn openbaar gezag, met name het prerogatief op migratiecontrole (zie mutatis mutandis RvS 21 november 2013, nr. 225.546). Verzoekers betoog klemmt des te meer nu blijkt dat de zwartgemaakte passages negatieve elementen bevatten en dat hij opzettelijk heeft getracht te verhinderen dat de gemachtigde daarvan kennis zou nemen. Een schending van de artikelen 22 en 29 van de Grondwet wordt niet aangetoond noch een schending van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

2.6.3. Voorts stelt verzoeker dat er *‘foutief’* werd gemotiveerd omtrent de voorgelegde reisreserveringen. Hij betwist dat *“nergens uit [blijkt] dat de betrokkenen elkaar in de respectievelijke periodes ontmoet zouden hebben”*. Hij verwijst met name naar het voorgelegde mailverkeer waarin een verwijzing te vinden is naar een ontmoeting in Marokko. Met deze loutere verwijzing naar een zinsdeel *“la 2ieme semaine”* slaagt de verzoeker er echter niet in op ernstige wijze de beoordeling omtrent de voorgelegde reisreserveringen te weerleggen. De verwerende partij kan immers bijgetreden worden waar zij stelt dat het mailverkeer uitsluitend steunt op beweringen van verzoeker die niet met een begin van objectief bewijs worden gesteund. Verzoeker stelt dat bewijzen van de ontmoetingen kunnen gevonden worden in de voorgelegde foto's en houdt een uitgebreid betoog over huurauto's en de *‘verarming’* van de kwaliteit van de foto's die eerst werden geprint en dan gefaxt, waardoor relevante details nog amper te onderscheiden zijn. Deze details zouden echter wel opgemerkt kunnen zijn indien de gemachtigde de foto's zou hebben bekeken op de digitale drager die in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vermeld in punt 1.2., reeds was overhandigd. Verzoeker verduidelijkt in zijn betoog echter niet precies hoe huurauto's en duidelijkere foto's op een reeds overhandigde digitale drager kunnen aantonen dat hij en zijn partner elkaar in de respectievelijke periodes ontmoet zouden hebben. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan het gegeven dat de reden waarom de voorgelegde foto's niet als afdoende bewijs werden aanvaard, niet ligt in de *“verarmde”* kwaliteit ervan, maar wel in het gegeven dat de foto's niet werden gedateerd ofwel handmatig werden gedateerd zodat de feitelijkheid en waarachtigheid ervan niet kunnen worden nagegaan.

2.6.4. Wat betreft de voorgelegde foto's, herhaalt verzoeker dat het hem door de stad Lokeren onmogelijk werd gemaakt op foto's via digitale dragers over te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker

deze bewering niet staat noch aan toont dat hij de foto's niet via digitale dragers mocht/kon overmaken. In elk geval betreft de kritiek hier de interne organisatie van de stad Lokeren.

Wat betreft de concrete motivering omtrent de voorgelegde foto's, stelt de Raad vast dat hoewel verzoeker stelt geschaad te zijn in zijn rechten, hij evenwel geheel niet duidelijk maakt op welke wijze hij nadeel heeft geleden doordat hij de foto's niet via digitale dragers kon/mocht overmaken. De vaststelling van de gemachtigde dat de foto's niet gedateerd zijn, wel handmatig gedateerd zijn, vindt steun in het administratief dossier. Gezien deze vaststelling komt het de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor wanneer de gemachtigde oordeelt dat bijgevolg de feitelijkheid en waarachtigheid van de foto's niet kunnen worden nagegaan.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, luidt deze bepaling als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki

Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat werd beslist dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, verhindert op zich niet de voorzetting van het gezinsleven elders of in het land van herkomst. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Belgische nationaliteit heeft of dat verzoeker in België een tewerkstelling heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in zijn land van herkomst, Marokko, verder te zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Marokko.

Waar verzoeker betoogt dat hij door de verblijfsweigering en het bevel om het grondgebied te verlaten, zal worden weggerukt van zijn partner, moet wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.8. Verzoeker voert tenslotte aan dat in de akte van kennisgeving melding wordt gemaakt van een beslissing van "03.09.2013" terwijl de bestreden beslissing dateert van 14 november 2013. Verzoeker meent dat hierdoor onduidelijk en verwarring werd gecreëerd.

De Raad wijst erop dat de kennisgeving van een beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling is doch slechts een loutere uitvoeringshandeling met als doel de betrokkene in staat te stellen om te oordelen over het eventueel aanwenden van de door de wet voorziene rechtsmiddelen tegen de akte. Er is in casu sprake van een materiële vergissing, waarbij verzoeker niet aantoonde dat hij een nadeel heeft ondervonden of werd misleid. Immers, de tijdigheid van het beroep wordt niet betwist. Voorts blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker goed wist dat de akte van kennisgeving in wezen betrekking had op de beslissing van 14 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, vermeld in punt 1.5., zijnde de bestreden beslissing. Verzoeker heeft bijgevolg, ondanks de foute vermelding op de akte van kennisgeving, op nuttige en tijdige wijze een beroep kunnen indienen. Tenslotte benadrukt de Raad dat een eventueel gebrek in de kennisgeving van een bestreden beslissing, de wettigheid van die beslissing niet kan aantasten. Dergelijk gebrek doet geen afbreuk aan de concrete motivering van die beslissing zelf. (RvS 30 augustus 2011, nr. 214.891).

2.9. Gelet op wat hierboven werd besproken, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is genomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld in zijn beoordeling van de aanvraag van een verblijfskaart, zoals vermeld in punt 1.4, of artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de vreemdelingenwet heeft miskend.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt derhalve aangetoond. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES